

суване на две степени. 3. Единъ управителъ (каймакаминъ), избранъ чрезъ всеобщото събрание и утвърденъ отъ султана. „Народностъ“ разкритикува остро тѣзи предложения на нотабилитѣ, като неясно формулирани; не одобрява искането за каймакаминъ, тъй като на чело на България трѣбвало да стои поне князь. Но започнатата злъчна кампания противъ нотабилитѣ не била породена толкова отъ естеството на проекта, колкото отъ начина, по който той билъ изпратенъ, тъй като авторитѣ му били го връжчили отъ името на нѣкои „самозвани“ благородници. „Намъ би било — пише „Народностъ“ — много жалко, ако би свободомислѣщия и демократския свѣтъ помислилъ само, че въ нашия Българский народъ има аристократическа зганъ“ . . . (бр. 10, г. II, 1869). „Народностъ“ подчертава демократическия духъ, който въплъщава българската интелигенция и саркастично бичува българскитѣ „благородници“, които сами си присвояватъ права. Така се създава почвата за оформяването на две течения всрѣдъ българската емиграция: едно по-напредничаво, по-демократично и друго по-консервативно, — две течения, които почнали остра борба помежду си.

Допискитѣ въ „Народностъ“ играятъ голѣма роля. Тѣ рисуватъ живота въ България, всички по-значителни културни прояви, и излагатъ вѣковнитѣ болки на българския народъ. Литературниятъ отдѣлъ е слабо застъпенъ. Като се изключатъ нѣколко хубави разкази отъ Каравеловъ (Атаманъ, въ ромънски преводъ, Горчива сѣдба и др.) останалитѣ литературни произведения сѣ отъ посрѣдствени писатели.

Политическитѣ статии и дописки сѣ печатени анонимно, по понятни съображения. Не е тайна обаче участието въ списването му на хората около комитета. Участвували: Д. Войниковъ, П. Кисимовъ, В. Икономовъ и др..

„Народностъ“, благодарение на своитѣ напредничави идеи, успѣ да допринесе за насаждането на демократически духъ у българското племе и спечели симпатиитѣ на голѣма частъ отъ емиграцията и на българитѣ въ Турция, които го четѣха скрито, „нѣ се не лишаваме отъ доброто негово съдържание“ (отъ една дописка бр. 20, г. I, 1868). При все това, той не можа да се издигне като общъ народенъ органъ, каквато бѣше амбицията му, тъй като отразяваше въ страницитѣ си люшканията и отпадъка на първия централенъ български комитетъ. Постепенно вестникътъ обезцвѣтявалъ, губѣлъ влияние и престижъ, така че въ 1869 г. дори инжекциитѣ за усиление, които му се направили чрезъ временното участие на Каравеловъ, не можали да го съживятъ и на 6 юлий 1869 г. спрѣлъ<sup>1)</sup>. Сѣщо така и първиятъ централенъ

---

<sup>1)</sup> Следъ освобождението (1880) отъ „Народностъ“ сѣ излѣзли още нѣколко броя въ София подъ редакцията на Богоровъ и Касабовъ. Разбира се, целитѣ на вестника сега се коренно промѣнятъ.